

Ако сте, поштовани читаоци, превидели знаке навода у наслову овога текста и помислили да сам коначно признао насиље над женама по коме сам иначе познат у широј јавности, то је онда најбољи доказ да сте и Ви жртве ове медијске пропаганде која непрестано траје у последње две године.

У целој тој ујдурми владајућег режима и покушају медијског етикетирања и елиминисања једног од главних опозиционих противника, мени лично су најспорније две ствари:

Како се нико није запитао зашто се народни посланици Двери буне у Народној скупштини и шта је прави разлог њихове реакције, односно да ли је могуће да су четири народна посланика опозиције у овом тренутку искључена из даљег скупштинског рада, од тога два шефа најактивнијих посланичких група опозиције, а да у томе никоме није ништа спорно?

Како су то обични, факултетски образовани, породични и пристојни људи наједанпут постали насилници који праве инциденте и бију жене?

Јасно је да напредњачки партијски медији гађају у оно што је сама суштина Двери: Двери су за породицу на првом месту - оптужити их да бију жене, Двери су родољубиве - оклеветати их да су амерички плаћеници, Двери су традиционалне - измислити да су украли паре од Цркве, Двери сарађују са свима у Европи који критикују ЕУ и НАТО - испрозивати их да се састају са фашистима разних врста. То што је све ово најобичнија аутопројекција СНС, јер Александар Вучић и његови најближи сарадници заиста врше насиље у породици, заиста служе интересима Запада, заиста руше традиционалне вредности и заиста сарађују са осведоченим српским непријатељима и ратним злочинцима - то нема везе, важно је да буде заустављен раст Двери, једине политичке опције у Србији која иза себе нема афере, није компромитована учешћем у власти, коју немају у фиоци и која није под контролом.

Али, то је све мање-више јасно свакоме ко мисли својом главом у Србији. За ево 42 године живота иза себе немам никакве проблеме са законом и другим људима, нисам никада учествовао ни у каквим инцидентима и сукобима, ако не рачунамо вербалне чарке док смо играли фудбал или баскет као клинци. Једноставно, приватно нисам конфликтна особа, што могу потврдити сви који ме лично знају. Често добијам коментаре и да сам приватно много опуштенији, насмејанији и пријатнији него у јавности, у скупштинском наступу и на медијима, иако то сматрам погрешном перцепцијом јер по мом мишљењу јавни и медијски наступ у политици тражи озбиљност. Зашто би онда неко такав одједном постао насилник и онај који бије жене?

